

interview

> De favoriete foto's van fotografe Patricia Steur (1948)

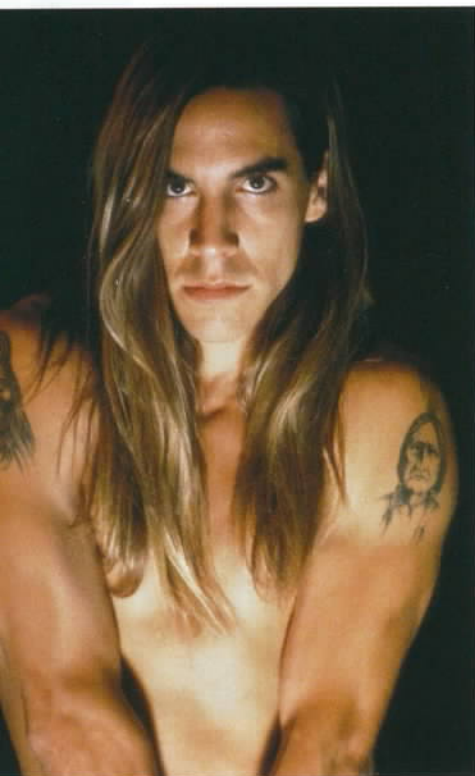
'Keith Haring (links) volgde ik al voordat hij beroemd was. Dit was in 1987 in Hamburg. Deze foto bewijst dat een snapshotfoto ook emotie kan laten zien. Ik heb deze gewoon gemaakt met een kleinbeeldcamera. Je ziet ook dat Dennis Hopper Keith Haring adoreert.'

'Ik weet meteen wanneer ik dé foto heb

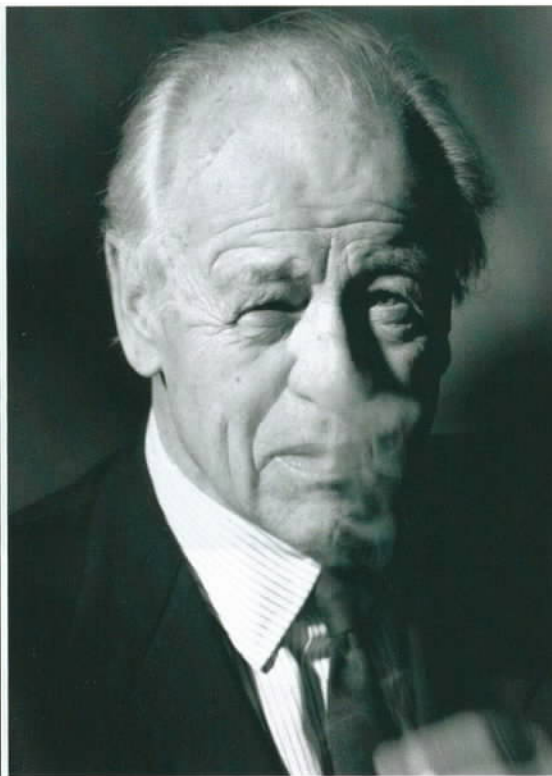
Patricia Steur: 'Op de fotoacademie werd ik uitgelachen omdat ik wilde weten hoe een flitser werkt, want 'die gebruiken kunstenaars toch niet?' Nou ja zeg, een flitser is toch een verlengstuk van je apparatuur? Ik ben dus maar snel gestopt met die opleiding. Voordeel is dat ik geen last heb van wat er volgens de academie allemaal hoort of niet hoort. Een foto is voor mij emotie. Of hij nou gemaakt is met een dure Hasselblad of met een kleine klikklak, de emotie is belangrijker dan de techniek. En de interactie met de geportretteerde vind ik ook belangrijker dan de foto zelf. De foto is een leuk eindresultaat. Mooi meegenomen na een mooie ontmoeting. Ik hou erg van mensen, ik leer van alle mensen die ik fotografeer. Het zijn allemaal spiegeltjes voor mij. Gisteren fotografeerde ik bijvoorbeeld een meisje uit Afghanistan. Ik verplaats me altijd in zo iemand en gisteren leek het of ik in een tijdsmachine zat. Alsof ik naar de middeleeuwen ging, toen we spraken over dat meisjes daar niet naar school mogen en zo. Dan ben ik zo blij dat ik hier woon.'

Ik ben pas laat begonnen met fotograferen. Ik wilde eigenlijk naar de kunstacademie om schilder te worden, maar van mijn ouders moest ik eerst Schoevers doen. Toen ik op mijn 25e een camera in handen kreeg, ben ik op het strand gaan fotograferen. Ik zag de foto's en realiseerde me: wow! Mijn emotie staat hier op zwart-wit: een leeg bankje met weids uitzicht over de duinen het strand en de zee. Dat stond voor mijn eenzaamheid. Ik had net een kapotte relatie. Ik dacht: zó, dat is leuk en het gaat sneller dan schilderen, want daar had ik eigenlijk niet zo'n geduld voor. Met een goede foto komt de emotie in één oogopslag je ziel binnen. Ik ben eerst muziek gaan fotograferen, mijn grote liefde. Ik was lang de enige vrouw achter de schermen bij concerten die dat deed. **Omdat ik vrouw was, dachten ze dat ik een groepie was en zo kwam ik overal binnen, terwijl andere fotografen tegengehouden werden.** Dat heb ik echt gebruikt en daar ben ik trots op.

Later werd duidelijk dat ik een serieuze fotograaf was. Ik heb de

'Ik was bij het concert van de Red Hot Chili Peppers backstage bij zanger Anthony Kiedis. Ik heb even een lampje onder hem gezet, waardoor het anders dan anders werd. En toch is het een snelle foto. Anthony straalt vertrouwen uit, is kwetsbaar en open. Je ziet dat we geen vreemden voor elkaar zijn.'

'Freddy Heineken heb ik fotoles gegeven. Werd-ie gebracht met drie Mercedesen met allemaal van die Blues brothers-mannetjes. Ik wilde geen geld van hem hebben voor de lessen. Iedereen probeert bij hem al het onderste uit de kan te krijgen. Dat wilde ik niet. Hij was mij dierbaar als mens. Na afloop van de lessen gaf hij mij een mooi opzetstuk voor mijn Hasselblad. Tijdens de les heb ik deze foto gemaakt. Dat is ook leuk voor de mensen die straks een workshop bij mij komen volgen: ik kan ze leren hoe je rook kunt laten zien op een foto.'

'Dit is Suzanne Muller, een fotografe die in mijn studio werkt. Ze is gewoon een engeltje, een goed mens en onmisbaar. Ik bewonder haar om haar eigen stijl. Ik hou van dit fiftiesgevoel, word vrolijk van al dat rood en je ziet mijn voorliefde voor tattoos – dat is ook de reden dat ik Suzanne haar rechterarm omhoog heb laten doen, dan zie je die roos ook.'

Gemaakt. Een soort magisch gevoel'

hele wereld rondgereisd en fotografie hielp me om in contact te komen met artiesten.

Ik heb sinds 1985 een studio. De avond voordat ik daar aan het werk ga, zet ik altijd alles op z'n plek. Ik ben dan best gespannen, bedenk vast de set. De nacht voor een fotoshoot, waar dan ook, ben ik altijd rusteloos. Dan lig ik in mijn hoofd al te fotograferen en word ik vaak wakker. Dat is niet erg, want dan blijf ik alert. Mijn rituelen? De volgende ochtend denk ik heel goed na over wat ik aantrek, zelfs over het ondergoed haha, want ik moet me er heel fijn in voelen. Dat ik gespannen ben is goed, want ik wil mezelf altijd opnieuw uitvinden, altijd een trapje hoger reiken dan waar ik de vorige keer was. **En zodra de mensen die ik moet fotograferen binnenkomen is de spanning altijd over. Dan gaat de shoot als in een flow, vanzelf. Fotograferen is een soort meditatie.** Dat is zalig, want ik heb dan geen enkele zorg omdat ik alleen maar aan het fotograferen denk. Mensen fotograferen is altijd een feestje. Ik probeer ook weleens

landschappen, maar daar krijg ik toch niet dezelfde flow bij.

Van al mijn foto's ben ik het meest trots op de foto van een getoëerde Maori-man die met een pak aan een krant zit te lezen. Deze man werkt mee aan een mooi project waarin hij rolmodel is voor Maori's die zich hebben ontworsteld aan hun underdog-situatie. Ik ben trots dat ik door te fotograferen aan dit project kon meewerken.

Ik werk alleen maar digitaal. In 2002 ben ik meteen overstapt op een digitale Hasselblad. Op de computer zoek ik meteen samen met de gefotografeerde de beelden uit. Dat vind ik heerlijk. Tijdens het fotograferen weet ik meteen wanneer ik dé goede foto heb gemaakt. Een soort magisch gevoel is dat. En bijna altijd klopt dat ook achteraf. Ik ben dan in een verhoogde staat van geluk. Daarom is het ook zo'n fijn beroep. Het is gewoon beschamend dat ik er ook nog geld voor krijg.' >